

kolumni

Teija Nuutinen on yhteiskuntatieteiden maisteri ja yhteiskuntapolitiikan jatko-opiskelija Joensuusta. Hän toimii projektipäällikkönä Pohjois-Karjalan ammattikorkeakoulun *Keinu – taitelijat vanhusyhteisön arjessa* -projektissa.

Otoksia arjesta 3

”Tämä syksyn tuleminen jaksaa joka vuosi yllättää...uskomatonta että sitä on elossa vielä!” Riitta pyyhkäisee kätensä keittiöpyyhkeeseen ja lähtee ulos toisten joukkoon. Juodaan loppukesän viimeisiä päiväkahveja hoitokodin kuistilla. Ei malttaisi istua hetkeksikään aloilleen, tekisi mieli tönkiä vaikka tuolla kukkapenkissä, saada käsille jotain tekemistä.

”Kaikki alkoi kotiviinin teosta. Alussa tein itselle ja vein ystäville ja laitoin etiketitkin. Lopulta oli monta pönttöä ja en enää edes pullottanut, vaan otin suoraan astioista.” Naisten katseet ovat vakavia, kun Päivi kertoo vuosia jatkuneesta kurimuksestaan. ”Kerrankin soitin ambulanssin, kun oli niin paha olo, sitä jaksoi vaan kontata lattialla ympäriinsä. Ja kun tulivat, puhalsin toista promillea. Ei ne kyytiin ottaneet, sanoivat ettei sinne oteta kun on humalassa.”

”Kyllähän se naisen juominen on niin tuomittavaa, paljon kauheampaa kuin miehen. Ystäväkin sanoi, että miksi et ota itseäsi niskasta kiinni!” Leena henkäisee syvään, kahvikuppia puristavat kädet sinertävät. ”Äitiydestä se johtuu, sitä tuottaa pahaa mieltä lapsille. Tyttö on itkenyt monet itkut” ”Eipä ole lastenlasten kanssa oikein suhdetta minullakaan, ne kun pelkäävät”, huokaa Anja ja painuu jotenkin kasaan.

Nuori sosionomiopiskelija liittyy joukkoon, nainen hänkin. Jutut kummastuttavat, eikö muka hoitoon motivoitunut pääse hoitoon?

Riitta nousee tohkeissaan, tuoli kolahtaa: ”Kuka sen motivoitumisen saa mitata? Mihin minun vielä olisi pitänyt olla motivoitunut! Olin ihan sekaisin. Viiltelin itseäni ja yritin päästä hoitoon, vaan en päässyt. Kävin ensin mielenterveystoimistossa, sitten olin keskussairaalassa, A-klinikalla ja sitten terveyskeskuksessa – mistään en saanut hoitoa. Vasta itsemurhayrityksen jälkeen pääsin lopulta tänne...kuukaudeksi! Tämäkö on se päihdeongelman palveluketju, josta vastaanotoilla puhutaan?”

Kahvit jäähtyvät syyskuisessa tuulessa, kuulolla olevien naisten kasvoilla vilahtaa varjoja.

”Tulevaisuus tulee olemaan taistelua”, joku pukee kaikkien yhteistä ajatusta sanoiksi: ”Onkohan se ensimmäinen raitis vuosi pahin, niin kuin surutyössä?”